

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2836/2564

พนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีโจทก์ นาง ว.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 188, ป.อ. มาตรา 341, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 96, ป.วิ.อ. มาตรา 39, ป.พ.พ. มาตรา 241

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้เสียหายมีสิทธิยึดถือโฉนดที่ดินพิพาทของบิดาจำเลยที่จำเลยตกลงมอบให้เป็นประกันการกู้ยืมเงิน การที่จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายและนำโฉนดที่ดินพิพาทคืนไปโดยไม่ชำระหนี้แก่ผู้เสียหายตามข้อตกลง ทำให้ผู้เสียหายได้รับความเสียหาย เนื่องจากไม่มีหลักประกันให้ยึดถือไว้ตามสัญญา การกระทำของจำเลยจึงเป็นการเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่นในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น อันเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 188

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 188, 341 ให้จำเลยคืนโฉนดที่ดินเลขที่ 1959 หรือชดใช้เงิน 1,000,000 บาท กับให้คืนเงิน 150,000 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 188, 341 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่นซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 2 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี 4 เดือน กับให้จำเลยคืนโฉนดที่ดินเลขที่ 1959 ให้แก่ผู้เสียหาย ค่าชดเชยอื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษากลับให้ยกฟ้องโจทก์ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นรับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 19 เมษายน 2559 จำเลยกู้ยืมเงินนายदनัย ผู้เสียหาย 1,000,000 บาท จำเลยนำโฉนดที่ดินพิพาทเลขที่ 1959 เล่ม 20 หน้า 59 ซึ่งเป็นของนายจิรวัดณ์ บิดาจำเลยมามอบให้ผู้เสียหายยึดถือไว้เพื่อเป็นประกันการกู้ยืม ต่อมาจำเลยเอาโฉนดที่ดินพิพาทคืนไปจากผู้เสียหาย คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการแรกว่า ความผิดฐานฉ้อโกงขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า จำเลยกู้ยืมเงินผู้เสียหายโดยจำเลยนำโฉนดที่ดินพิพาทมามอบให้ผู้เสียหาย ต่อมาวันที่ 6 มิถุนายน 2560 จำเลยมาขอรับโฉนดที่ดินพิพาทคืนไปจากผู้เสียหายบอกว่าจะนำไปติดต่อขอกู้ยืมเงินมาใช้หนี้แก่ผู้เสียหาย และจะนำเงินที่กู้ยืมมาคืนให้ในวันเดียวกัน ผู้เสียหายจึงมอบโฉนดที่ดินพิพาทให้แก่จำเลยไป แต่จำเลยไม่ได้นำเงินมาคืนให้แก่ผู้เสียหายตามที่ตกลงกัน ต่อมาเมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม 2560 ผู้เสียหายพบนางสาวคทาทิพ มาทวงหนี้จำเลยที่บ้านจำเลย นางสาวคทาทิพเปิดกระเป๋าแล้วนำโฉนดที่ดินขึ้นมาสืบหนึ่ง ผู้เสียหายจำได้ว่าเป็นโฉนดที่ดินพิพาท แสดงให้เห็นว่าผู้เสียหายทราบตั้งแต่เห็นโฉนดที่ดินพิพาทอยู่กับนางสาวคทาทิพแล้วว่าถูกจำเลยหลอกลวงเอาโฉนดที่ดินพิพาทไปให้บุคคลอื่นและไม่นำเงินที่กู้ยืมคืนให้ผู้เสียหาย ถือได้ว่าผู้เสียหายรู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดตั้งแต่วันที่ 26 กรกฎาคม 2560 เมื่อความผิดฐานฉ้อโกงเป็นความผิดอันยอมความได้ ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 96 บัญญัติว่า "ภายใต้บังคับมาตรา 95 ในกรณีความผิดอันยอมความได้ ถ้าผู้เสียหายมีได้ร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันที่

รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ" เมื่อผู้เสียหายร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2560 จึงพ้นกำหนดสามเดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด คดีของโจทก์ในความผิดฐานฉ้อโกงตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 จึงเป็นอันขาดอายุความ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (6) โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดฐานฉ้อโกง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายกฟ้องความผิดฐานฉ้อโกง ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการต่อไปว่า จำเลยกระทำความผิดฐานเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่นในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า ผู้เสียหายเป็นผู้ครอบครองโฉนดที่ดินพิพาทของบิดาจำเลยโดยจำเลยนำมามอบให้ยึดถือเป็นประกันเงินกู้ตามสัญญากู้ยืมเงิน แม้ผู้เสียหายในฐานะผู้ให้กู้ยืมจะไม่มีสิทธิยึดเหนี่ยวโฉนดที่ดินพิพาทไว้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 241 เพราะหนี้เงินกู้ยืมไม่เกี่ยวกับตัวโฉนดที่ดินพิพาท แต่เมื่อข้อตกลงตามสัญญากู้ยืมเงิน ข้อ 4 ระบุว่าผู้กู้ให้นำโฉนดที่ดินพิพาทมาให้ผู้ให้กู้เพื่อเป็นหลักประกันการกู้ยืม อันเป็นข้อตกลงที่คู่สัญญาสมัครใจทำกันไว้ ซึ่งไม่ขัดต่อกฎหมายหรือความสงบเรียบร้อยของประชาชน จึงเป็นบุคคลสิทธิบังคับกันได้ระหว่างผู้เสียหายกับจำเลย ย่อมมีผลทำให้ผู้เสียหายผู้ให้กู้มีสิทธิยึดถือทรัพย์สินที่นำมาประกันไว้จนกว่าผู้กู้จะชำระหนี้ตามสัญญา เมื่อจำเลยยังไม่ชำระเงินต้นและดอกเบี้ยคืนให้แก่ผู้เสียหายครบถ้วน จึงไม่มีสิทธิขอคืนโฉนดที่ดินพิพาทจากผู้เสียหาย การที่จำเลยมาขอรับโฉนดที่ดินพิพาทคืนไปจากผู้เสียหายโดยหลอกลวงว่าจะเอาโฉนดที่ดินพิพาทไปกู้ยืมเงินบุคคลอื่นแล้วนำเงินมาชำระหนี้ให้ผู้เสียหายจนผู้เสียหายหลงเชื่อมอบโฉนดที่ดินพิพาทให้จำเลยไป แต่จำเลยไม่นำเงินมาชำระให้ผู้เสียหายตามข้อตกลง ทำให้ผู้เสียหายไม่มีหลักประกันยึดถือไว้ตามสัญญา ย่อมทำให้ผู้เสียหายได้รับความเสียหาย การกระทำของจำเลยจึงเป็นการเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่นในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น จำเลยจึงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 188 แล้ว ที่จำเลยนำสืบว่า มารับโฉนดที่ดินพิพาทคืนไปจากผู้เสียหายเพื่อนำไปวางประกันแก่เจ้าหนี้รายใหม่เป็นการเปลี่ยนเจ้าหนี้ยันั้น เห็นว่า หลังจากจำเลยได้รับโฉนดที่ดินพิพาทมาจากผู้เสียหาย จำเลยมากู้ยืมเงินจากนางสาวคทาทิพโดยเอาโฉนดที่ดินพิพาทวางประกันหนี้ไว้ แต่จำเลยไม่ได้นำเงินมาชำระหนี้ให้ผู้เสียหาย และเมื่อผู้เสียหายมาทวงหนี้จำเลยกลับขบถหนีไป จำเลยมิได้มีเจตนาชำระหนี้ให้ผู้เสียหายอย่างจริงจัง จึงมิใช่การเปลี่ยนเจ้าหนี้รายใหม่ พยานจำเลยที่นำสืบจึงไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานโจทก์ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายกฟ้องความผิดข้อหานี้ ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของโจทก์ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 188 จำคุก 2 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี 4 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3

องค์คณะ

พรเทพ อัมพรกลั่นแก้ว · กีก้อง สมเกียรติเจริญ · อรพงษ์ ศิริกานต์นนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← [deka.supremecourt.or.th · https://www.thaideka.online/deka/2836/2564](https://www.thaideka.online/deka/2836/2564)